

Múlt, Jelen, Jövő

Múlt, Jelen, Jövő

2018

Múlt, Jelen, Jövő
Magyar Vakok és Gyengélátók Országos Szövetsége
2018

ISBN 978-615-5919-00-8

Előszó

A Magyar Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetsége (MVGYOSZ) 2018-ban ünnepli alapításának századik évfordulóját.

A Centenárium Év alkalmából meghirdetett Múlt, Jelen, Jövő című versíró pályázatunkra beérkezett 47 alkotást egy rendhagyó kötetbe foglalva nyújtjuk át örömmel és büszkeséggel mindazoknak, akik velünk ünnepelnek.

E versek alkotói látássérült emberek, tagegyesületeink tagjai, szolgáltatásaink igénybe vevői. Soraik közt – ahogy arra a pályázat címe is utal – jelen van a vak vagy gyengénlátó ember minden öröme és fájdalma, az egyén és a szervezet múltja, jelene és jövője.

Kötetünk különleges és rendhagyó, mivel valamenynyi verset két különféle formátumban (Braille-írásos, nagy betűs) tartalmazza, kényelmesen és egyenlő eséllyel hozzáférhetővé téve azokat a vak, a gyengénlátó és az ép látású olvasók számára egyaránt. Kiadványunkat elektronikus és hangzó anyag is

kiegészíti azok kedvéért, akik a nyomtatott szöveg helyett az élő felolvasást szeretik, vagy a képernyő-olvasóval történő hozzáférést részesítik előnyben.

Ezúton is köszönetünket fejezzük ki a szakmai zsűri munkájáért, akik a tíz legjobb vers kiválasztását végezték. Ezek az alkotások a gyűjtemény elején szerepelnek.

A győztes alkotóknak szívből gratulálunk és köszönjük mindenkinek, aki egy vagy több versével hozzájárult a Centenáriumi Évről való méltó megemlékezéshez!

Pintérné Nagy Erzsébet

Memoár

Csend. Rend. Tisztaság. A szobánk vizitre vár:
Diabetesz Mellitusz! Ezt visszhangozzák
a zöld falak és fejemet simogatják...
Fehérköpenyes csend vesz körül, s nem örül
Anyám. Ágyam mellett áll s könny görög arcán.
Apám hátat fordít, szégyelli bánatát.

Miért?! Mikor én ordítva dicsekednék:
egyedül szúrtam, s már tudom mi az egység!
Hát nem érti senki? Itt vagyok-ragyogok!
Jól vagyok, túl ezer meg ezer bajokon!

Már nem gyűr le őrült fejfájás, álmoság,
már nem körömlakkszagú a kiszáradt szám,
már nem lopom el a szobatárs sütijét,
már nem iszom ki ötször a kancsó vizét,
már nem kínoz a fájón titkolt viszketés,
s öt kilót híztam, hogy ne kapjon fel a szél.

Hazavittek. Hamis álmokkal szívemben
sebezhető voltam a valóval szemben.
Azt felfogni nem tudta gyermeki agyam,
hogy miért üres a szomszéd iskolapad?
Óvatos a szülő, csemetéjét óvja,
rá ne ragadjon a másik cukorbaja.

Tanultam kémiát, magoltam a latint.
Leszek, ki cukros gyereket gyámolít.
Tudás? Az kevés! – így a tanári intelem –
Alkalmasság nélkül nem megy az egyetem!
Miért? Én más vagyok? Én nem tanulhatok?
Doktor illetékes még tíz évet adott!

Nem biztattak, nem osztottak nekem jövőt,
Diák-szerелеmmel hajsoltam az időt.
Ne dolgozz, ne sportolj, ne szülj, ne szeress!
Dacból hoztam világra csodás gyermekem.
Csaltam-csalódtam, félttem-féltettem, mint más...
Félrelöktök? Újrakezdem! Van sok jó barát:

"Ébredj fel! Segítség kell? Nem vagy egyedül,
a hegytetőn a szél neked is hegedül."
Így a világgal külön alkut kötöttem:
az egyszerű szépnek részese lehessek.

Kívánom neked se legyen panasz-szavad,
legyen erőd ahhoz, mit kell elfogadd.
Bátorsággal változtasd, amit még szabad,
S az erdőbe, ha kimégy késő délután,
di-a-bé-tesz mel-li-tusz... Hajlanak a fák,
hallgasd Te is édes életed dallamát.....

dr. Rácz J. Zoltán

Átkelés az életen

Míg a sártengert megjárom
Csupa sár lesz kezem, lábam.
Miért vagyok itt? Hová tartok?
Nem látom a túlsópartot.
Gyilkos mocsár lábam alatt.
Ki eltéved, ott is marad.
Esek, kelek fáradt testtel
Belefásul már az ember.
Szürke az ég, sötét a táj,
Erre még a madár se jár.

Ám egyszer csak, Uram Isten
Mi csillog a tenyeremben?
Ez egy gyémánt, vagy egy csillag?
Vagy a szemem káprázik csak?
Ki hiszi el, hogy a sárban
Én egy csillagot találtam?
Lopva, félve nézek vissza,
Kezem, lábam újra tiszta.
Kiderült az ég felettem
Köszönöm neked, nagy Isten!

Tán a sarat azért jártam,
Hogy csillagom megtaláljam?
Itt ragyog a tenyeremben.

Jöjj csillagom, vezess engem.
Mutass utat nekem végre,
Vezess ki engem a fényre.
Teljesül a legszebb álmunk?
Vagy erre hiába vágyunk?
Taníts hinni, élni, látni,
Segítség jobb emberré válni.

Berta Edina

A Fény az időben

Alkonyatkor sötétbe borul a táj,
a színekre álom ül, hangtalan, fekete uszály.

Régen, amikor este feljött a Hold,
Látni lehetett mindent, a világ kékben dalolt!
Amikor a Nap elvitte a fényt is, s a szürke árnyakat,
a csillagvibrálásban is sejtethetted a törpe házakat...

Aztán megjelentek a lámpák, a villanyok,
neonba öltöztek a lidércek, manók, s az illatok!
Narancs-zöld levelek vadlila szélben,
hunyorog a Holdfény az éjjeli délben...

Mivel abba a tiszta múltba visszatérni nem lehet,
Álmodtam egy jövőt: az éjjellátó emberszemet,
mely átvisz az árnyon is láthatatlan fénnel,
aludhat már minden lámpa, mégis ragyog az éjjel!

Időtlenség

Kié a törtidő, a múlt, jelen, jövő, vajon kié, Uram?
Kié a pillanat, mi nyári fák alatt lebegve elsuhan?
Kié az őszelő, ha körte érlelő napot ragyogni hagy?
Kié az évutó, ha télbe forduló mogorvaságba fagy?
Kié a számvetés? Kié az ébredés?
S ha március kiált,
a hószöszölt mezőn reménnyel érkezőn
kié a hóvirág?

Futó napok nyomán topogva óraszám makogva
kérdézem:
e kezdet és a vég közötti semmiség csupán
az életem?
Ki hallja sóhajom pacsirtahajnalon, ha szárnyra
kelve száll?
Ki méri meg, mit ér a délelőtt, a dél?
S ha délutánra jár,
s az este is közel, ki tudja, mint jön el titoknyitón
az éj?
A zaj, ha csendesül, s a perc, ha mennybe szül,
ki mondja majd: "Ne félj!"?

Hetekre hónapok, s azokra évszakok, s az évre év
köszön,
s akár az emberé, akár a nemzeté, a bánat és öröm

vetése föld alatt hiába nem marad, kihajtva fényre
tör,
gyümölcse szép lehet, mi adhat életet, vagy orvul
épp megöl.
Uram, hitem, derűm erős gyökérezetűn fogódzva nő
Beléd,
s a lombos életág kinyílt határa tág,
aranyvirágos ég.

Előtted ezredév csak egy nap, és tiéd a múlt, jelen,
jövő,
s kezed csak int, ha kész a részbe szótt egész
– a rám szabott idő.
Jövök, miként Anyám, s utána ment Apám s a sok
rokon, barát...
De addig is tudom, csukott szemem vakon valós
csodákba lát.
Amíg csak engeded, karod fogom, s megyek Veled
tovább, s hiszem:
betelve majd időm örök gyümölcsözön aranyjövőt
terem.

Szabó István

Még Ma Is

Bösendorfer, zongorának
Emléke, lám, dalban szállhat
Mennyszágba! Főispánhoz,
Sipeki úr, Barátjához!

Egy akkordnál sír a lelke
Szép kastélyban járt emléke
Grófi ruhán, pezsgőn, kelmén
Fő ispánnal báli estén

Sipeki úr, halkán mondta:
- Íráslégyen, jól megírva!
Ligetsoron szép kastélyom
Vakoknak lesz! Hagyatékom:

Lám megkondult gyász harangja
Akácfasor, elsiratta!
Kastélyát, már vakok járják
Szövetségük létre hozzák.

Zord időket végig élte
Országosnak szövetsége
Hatvan évnek! Aranyérme,
Függetlenség! Elnyerése

Bösendorfer, zongorára
Ma is! Járják szép hangjára
HORIZONT és NOSZTALGIA
Ünnepségek! Táncok sora

VAKOK VILÁGÁNAK léte
Benne él a szövetségbe
Hírt csepegtet, Platformjára
Sorstársai nagy hasznára!

INFÓALAP, vak nyertesek
Nagy meccsek! Ám vannak LESEK
Fejlődésük megyen rendben
Iphone cseng, már a zsebben

Szövetség is nagyot lépett
Távszemmel lát, s vakra nézett
Nekik lesz, majd segítője
Sok akadály leküzdője.

A Bösendorfer, zongora
Elhalkul! Lám, szép dala
Várja ő is, a holnapot
Szép dallammal, jó napot!

Rózsa Dezső

Ima a vak emberhez

Te, akinek szeméből elszivárgott a fény,
Füleddel érzed, hogyan rohan a világ,
Kezedbe fehér bot szorult kényszeredetten,
Hogy végigkopogd a világ minden falát.
Én imádkozom érted!

Te, akinek ujjain formálódik minden,
Orrod, füled, tapintásod a meghatározó,
Álmaidban is a tudat az állandó kontroll, nincsenek
színek,
Dobhártyádon még a csendről is az ész a visszhangzó.
Én imádkozom érted!

Te, aki nem tapasztalod, milyenek a színek,
Csak ha valaki elmesélte neked a tárgyak milyenségét,
S te, aki tanultad azt, hogy a rózsa vörös,

S így tudod, hogy mondjuk a galamb fehér.
Én imádkozom érted!

Te, aki kézfogásból megmondod, milyen az ember,
S kézzel érintesz mást, akit inkább látni kéne,
S felkapod fejed, ha más a zaj, mint ahogy lennie kell,
És, aki az utcasarkok légáramát megérzed
Én imádkozom érted!

Te, ki ujjad hegyével olvasol furcsa pontokat,
S viccelsz a nyomorúd kényszerűségével,
Gúnyolod magad, fájdalmát lelkednek, tudatodnak,
De csak te, mert ha más teszi, már megsértne.
Én imádkozom érted!

Te, akinek nem adatott látványa a fénynek,
Hiszen csak tudod, hogy létezik e drága elem,
Mégis érzed, s elégedett vagy melegével,
Mert rád omlik az árnyékok szorító ereje.
Én imádkozom érted!

Te, ki kezeden stigmát kénytelen viselni, mutatni,
Messziről látsszon, hogy vak ember vagy,
Kérdezhetnéd, miért teszem, miért imádkozom,
Válaszom oly egyszerű, mert vagyok magam is vak.
...Hát imádkozz értem!

Bieber Mária

A kép hátoldala

Szóttalan ajkam néma szavát, lehet, érteni tudnád,
hogyha bejárnád most velem életem úttalan útját.
Lásd a fotót, mely képzeletembe vakon beleégett,
s rajt' az időtlen, kék ragyogás sugarazta vidéket.

Nézd, faluszélen volt az a ház, ahol egykoron éltem,
itt van a kert is, rózsá piroslik a ház elejében.
Körben a portát zöld tujasor koszorúzza karéjban,
kint ül Apám is, szól a harang, s valahogy fura fény
van.

Jaj, sose fordítsd meg, sose nézd meg e képnek a
hátát!

Visszafelé sincs még neve annak a szűk alagútnak,
melybe a lelkem csillagos álmái mind beszorultak.

S lám ez a görcsös fájdalom elnyeli most a jelent is,
s mert a jövőtlen sors, ugye, gyilkosan ördögi pestis,
jöjj, Uram Isten, bontsd ki belőlem az új tavasz
álmát.

Berta Edina

Pontokból olvasva

Kezdetben a sík betűk domborodtak,
akkor régen ezek is újdonságok voltak;
majd egy katona a sötétben olvasást felfedezte,
a francia diák e pontokat írássá rendezte;
jött a számítógép beszélve a jelek helyett,
– eljárt az idő Braille vívmánya felett?
De nem! A képernyő egyszer majd megremeget,
kibújik finoman a hatpont-rengeteg,
Braille rendszere újra sikert arat,
az olvasás, az írás, míg ember él, fennmarad!

Szabó István

Emlék és valóság

Morzsolódó szép emlékem
Amíg élek! Őrzöm, védem,
Lám, lepottyant, egy darabja
Szálló lelkem fel is kapta:

Fénylő szemű gyermek voltam
Kis szívemben, álmot hordtam!
Orvos leszek! Hős katona,
Tanár, pék, vagy egy nagy csoda:

- Lehetnék tán, Sárgavessző,
Ha, meghajtják, szálra fel jó!
Erősödne kitartásom
Nem adnám fel! Semmi áron.

Kék égboltra fennen néztem
Könnyes szemmel istent kértem:
Ha nagy leszek, ember legyek
Igaz szívvel! Szeressenek:

Gyermekkorom, szép ideje
Valóságba cseppent bele
Fény országból, sötét mélybe
Küzdelmeknek közepébe

A Sötétben! Hitem bírja,
Ember vagyok! Kezdem újra
Olvashatok, tanulhatok,
Gondolatban, szabad vagyok!

Egy mítosz a lelkemre száll
„Ember küzdj! És bízva bízzál”
Gyermekként, már megtanultam
Ha, térdre rogyasz, állj fel nyomban!

Gondolatom jövőképe
Céllal éljél, s menj előre!
Igaz ügyet hittel bírni
Szeretettel körbefonni

Sötétben is fényben járni!
Kézen fogva szaladgálni,
Vidáman, lám, felkacagni
Becsületben! Élni, halni!

Varga Gábor

Madárijesztő

Megérkezett ősztől a tél,
csak te nem ilyen telet reméltél.

Vártad, hogy jön a Jóakaró,
s borítja a földet hótakaró.

De mást látsz, akármerre nézel,
ínség a világban szerteszéjjel.

Száraz levél zörög az ágon,
méh gubbaszt egy elhervadt virágon.

Mélybe hullna a fonnyadt alma,
ha puha párnán lenne nyugalma.

Alátekint a gallyak közül,
vakondtúrás látszik körös-körül.

A fűben csöpp madár csipeget,
kémlelve folyton fenn a felleget.

A kék tó az ég földi mása,
vibrál vizén varjak károgása.

Partján rozzant alak didereg,
életét már semmi sem menti meg.

Kalapja mocskos, inge szakadt,
őrködni csak véletlenül maradt.

Áll a kihalt tájban egyedül,
árnyéka a kopár földre vetül.

Ha széttépi egyszer egy szélvész,
életreménye a semmibe vész.

Lényéből azért még csak marad,
néhány cafatnyi, piszkos rongydarab.

Majd az is elporlad, s nem lesz más,
csak szélben kóborló ábrándozás.

Albert László

A vadász

Bokrok között árnyként oszon
nagy feltűnést ne okozzon,
fél szemmel a tájat nézi
vad lapul itt, ő megérzi.

Nagyon óvja új puskáját
nyögve fizette az árát.
A pénzt a családtól vonta,
jár ez neki úgy gondolta.

Egy bokor megmozdul
a távolban vad lapul.
Belenéz a távcsövébe
s rápillant egy őzikére.

Messze van az őz még tőle,
de a távcsőben ott áll előtte.
Nem sejti a szegény pára,
puska csöve mered rája.

Remegő ujj a ravaszhoz ér
a vadász szép lövést remél.
Durrán a puska, esik az őz
itt mindig az erősebb győz.

Vergődik a vad, küzd az életéért
ez a lövés egy gyilkossággal felért.
Fejen lőné, de az nem jó
a szép trófea falra való.

Lehet vele dicsekedni.
mások előtt büszkélkedni.
Sport ez, hiszen sokat lőnek,
a vadásznak, de nem az őznek.

Mi jó ebben valójában?
Örömködni a halálban?
Nézné inkább a szép állatot,
ahogy megszépíti a világot.

Albert László

Életút

Gondolkodik néha-néha
'mért alakult így a sorsa?
Okosságra soha sem jut
jó indokot nemigen tud.

Túl a javán kissé vakon
a soroglyán már nem a bakon,
rá sem néz már a világra,
hagyja, hogy az elsodorja.

Köszöntő

Őszülő hajjal mondta valaki nékem
valamikor réges régen,
„Valahova neked is tartoznod kell”
s ezt én soha nem felejttem el.

De csak tartozni valahova – nem elég –,
ha valaki másokért nem tettekesz,
ezért bizony fizetség sose jár,
ki arra vár – pórul jár.

Jussod legyen a szeretet, egy őszinte mosoly,
mely lágy szellőként simogatja meg szíved,
így egyedül sose vagy,
s barátod is számtalan akad.

Úgyis oly cudar ez a világ,
rád méri megpróbáltatások egész sorát,
De ha van ki kezet nyújt feléd,
fogadd el – így könnyebben célba érsz.

Köszöntsük most azokat, kik ezért oly sokat tettek,
s adózzunk hálával azokért,
kik köztünk többé már nem lehetnek.
De mindig volt és lesz valaki,
ki életüket, s emléküket nem feledi.

Hisz aranyorszemek voltak ők,
aranyban fénylő álmok,
kőbe-fába vésett nevek,
most emlékét őrizve álltok.
S ti útszéli kopjafák álmukra
aranyló csillagfényben vigyáztok.

Őszül hajjal mondta valaki nékem
valamikor – réges régen,
„Valahova neked is tartoznod kell”
Ezt soha senki ne felejtse el!

A tízparancsolatból

"Ne legyenek néked idegen isteneid..."
Így hirdeti mindenki a maga igéit.
Pedig ugyan arról prédikálnak bárhol.
Legyen bármely vallás széles e világból.

"Ne csinálj faragott képeket magadnak..."
Nem az Úr csinál művészekből nagyokat?
Mindegy, hogy mily' nyelven és milyen formában,
Tiszteljük s szeretjük széles e világban

"Istenednek nevét hiába fel ne vedd..."
Mélyen elmerülve tudd, hogy ott van veled!
Sokan, sokféleképp bizonygatják bátran
Csak az ő istenük van itt e világban.

"Hat napon át munkálkodj, végezd dolgodat..."
Főleg, ha e földön, igénylik munkádat!
Szerencsés akinek, olyan a szakmája,
Amely mellett nyugton, várhat vasárnapra.

"Tiszteld atyádat, s anyádat, sokáig élj..."
Gondolj szüleidre, míg teheted, s ne félj!
Rájuk támaszkodhatsz bárhol – bármi érne.
Ez az emberpár, ki sosem vezet félre.

“Ne ölj!” Szól örökké az Isteni szózat.
A fensőbbség, gyakran, csatatérre vonhat.
Önös érdekből akár, bitóra ítél.
Fél, hogy az ellenfél bajt hoz, ha tovább él.

“Ne paráználkoddj!” És vigyázz, erkölcsödre!
Ne kívánkozz senki lányára, nejére!
Maradj szolid mindig, és család szerető,
Ne vigyen rossz útra egy léha szerető!

“Ne lopj!” Meg kell ezt jegyezni minden szinten!
Nehogy azt képzeld, hogy már a tied minden!
Ha ülsz a hatalom valamelyik fokán,
Vissza sosem élhetsz, ennek semmi okán!

“Ne hazudj, más becsületében kárt ne tégy!”
Ezt véd lelkedbe, hogy mindig békében légy!
Sokan ezt sajnós, ma nem veszik komolyan.
Másokat szeretnék látni mély mocsokban.

“Felebarátod házastársát ne kívánd!”
Házasság! Ifjúság közömbös ez iránt.
Pedig erre épül, s így egész, a világ.
Mi mindent egyben tart, ez bizony a család!

“Mások tulajdonát ne kívánd!” Tudnod kell!
Bankok és államok, mindened veszik el.
A szegény emberekről, hogy ne is szóljak,
Kik szükségből állnak, tolvajnak, rablónak.

Fazekas Géza

Magamról

Mikor a természet őszebe borul,
Az ember torka összeszorul.
Keresi helyét vaj' hova tart?
Elért már mindent, amit akart!
Belegondolva tél elején,
Mit várhatok még, s megérem én?
Nehéz a döntés, tovább megyek,
Nem vagyok immár többé gyerek.

Gyerek voltam, tudtam dönteni kell.
A felnőttekhez, csak így érek fel.
Döntésem még nem volt egyedüli,
Befolyást nem tudtam elkerülni!
Az, hogy a sorsom, így alakult
Biz' nagyon sokat tehetett a múlt.
Fontos, hogy ki hova, is születik
Nem választhatja meg a szüleit.

Úton, hol elindult válthat irányt,
Ha betart néhány kéretlen szabályt.
Az önfejűség félre vezethet,
Ezért jó, ha van valaki veled!
Valaki, aki megfogja a kezéd,
Ha rossz irányba visz konok fejed.
Utak elágaznak, kanyarognak,

Kitudja, vajon hova is futnak?
Simák, sárosak, vagy göröngyösek,
Ezeken járod végig életed.
Lehet az könnyű, vagy nagyon nehéz
Egyszer biztosan a végére érsz!

Ilyenkor ősz végén és tél előn,
Múltadba nézhetsz kissé merengőn!
Számot vethetsz mit, hogyan csináltál!
Vajon mindig csak jó úton jártál?
Bárhova jutsz, itt már nincs vissza út.
Bármit is tettél tied ez a múlt!
Egyet tehetsz, békén elfogadod,
Utódaidnak példaként adod!
Bízva abban, hogy majd jobban teszik,
Akik a te példádat követik!
Ők ismét várhatják a szép tavaszt.
Vajon neked is virágot fakaszt?

Gergye Imre

Megint ősz

Árvult dió koppan
a kerti faház tetején.
Siheder szelek
visongva szánkáznak
a szürke betonon,
száraz falevélen.
hideg homlokukkal,
füstszagú porban
lökdösnek az elmúlás felé.
Fázom.

Varjú csapat kereng
a szürkés-kék égen.
Hosszabb az út mögötted -
károgják keményen.
Elnézem a ház előtt
a csonka japánbirset,
a virágzó kis ágat.
Pulóvert veszek,
s bizakodva nekidőlök
a langyos napsugárnak.

Gergye Imre

Vakság

Fehérbe öltözött vágyaid
Sötét árnyékán tapodsz.
Megnyúlt stólájába
kapaszkodsz kétségbeesetten.
Széttárnád karod,
de kinyújtott tenyered elárul.
Kaviccsá kérgedt könnyed
Horzsolja háborgó arcod.
Tárgyakkal takarnák
Mételyes magányod.

Végtelen folyóként vergődsz
két part közt.
Görgetnél követ,
cipelnél csónakot,
De csak gallyat sodorsz,
s ha egy pillanatra
madár ül rá,
melegség villan,
és a habok,
a habok fehérbe öltöznek.

Hertmann László

Soha többé!

Megtanultuk már hosszú évek során,
Hogy nem minden a sok-sok szép ígélet!
Vezetők jöttek, mentek, s mi túl korán
Örültünk, hogy sokkal szebb lesz az élet.

Tisztelt elnök úr! Nézzen a tükörbe,
S ne lepődjék meg azon, amit ott lát:
Egy embert, kit éppen úgy anyja szülte,
Mint az adófizető állampolgárt.

Egy embert, ki beszél, jár és szüntelen
Várja a szép, kedves, boldog perceket,
S néha egy hosszú, magányos éjjelen
Áhítattal, halkán suttog egy nevet.

Majd ha minden vezér a tükörbe lát,
Akkor mondhatjuk: közel a boldogság.
Mondja ki az ember nyíltan, mit akar:
Soha többé lélektelen hivatal!

Emberek vagyunk, nem aktatömegek,
De ezt ott fenn oly kevesen értik meg!
Szív lakik itt, boldogságot kutató,
Jóval több, mint termelési mutató!

Tegyünk tükröket minden irodába,
Minden hatalmasságnak asztalára!
Másképp sose érhetünk el változást,
Bármelyik legyen is a vezető párt.

Majd ha minden vezér a tükörbe lát,
Új jelszók vezérlik majd a politikát:
Soha többé ígéretés, hamis szó,
Köponyegforgatás és korrupció!

Urak! Néha nézzetek el mihozzánk,
Hogy elevenen lássátok a munkánk,
Küzdésünk – s ha elgondolkodtok kicsit,
Csak úgy tehetünk közösen valamit!

József Tibor

Halmazok

Nincs hatalmad felette,
ami történt, megtörtént.
Ne nézz vissza, ha emlék kínoz
s múltadnak foglya vagy.
Nem egyszerű kérdés a lét!
Elemek halmazában kísért
a múlt. A jelen, jövő mit ér?
Tudja, kinek gyógyítják íriszét.
Együtt van a három elem,
születnek, meghalnak veled,
ezekhez volt, van, lesz közöd,
s nem a fogalmakkal ütközöl.
A túrt törékeny történelem,
virágifjúságod lopta meg,
de a valóság, mindig a most,
nem képzelet, nem illúzió,
s holnapod lesz jövőd része,
táguló térben tetted egésze.

József Tibor

Időben

Jól termett az akác! De a kender is!
Mézes illat vetül szakadt madzagon.
A köteles történelemismeret
emléket old, őriz, feltép, emészt.
Rég indulnál, de küszöbön tétovázik
a kétely. Az álomba ringó képzet,
a bódult időnek mélyén szendereg.
A magányos útszéli kőkereszt
a ráülő ködben téged vezet.
Hagyd! Tisztul már a kép, elég a mész,
ha mindent, mindent újrafestenek.
Látod, azok már építőkövek!
Inga üt fent, alul, csak úgy,
számolatlan. Harang szólít.
Volt emlék fog, hát így hagyod?
Pirkad már, vajúd a holnap,
léggömb már a tiszta térben
pukkan, mielőtt földet ér
időben, talán az MOST van!

Ábrándos képzelgés

Erdélyország a mi áldott, isteni szent részünk,
amellyel mi ezer évig mindig együtt éltünk.
Nem is merte e családot megbántani senki,
amíg ez az áldott szent föld anya tudott lenni.

Ezer évig volt e szent föld a Mennország része,
mert az égből a jó Isten gyönyörködve nézte.
Ahol a mi Árpád apánk összefogta népét,
s megalkotva így ez áldott isteni szent képét.

Nem is tudta tatár, török sem a sváb szétverni,
e boldog, szent ezer évre a bilincset tenni.
De közben ez áldott haza már többször is vérzett,
de pusztulást, végső halált sohasem érzett.

De megjött a rablógyilkos, a 20. század,
amelyből e szent hazára csak vér és könny áradt.
Mert ez áldott, boldog anyát darabokra tépték,
amelyből ez áldott haza halálát remélték.

Azért jött el Trianon is, hogy raboljon s öljön,
hogy ez áldott szent hazából minél több letörjön.
De mellé állt a jó Isten, hogy tovább ne törjék,
és a teljes pusztulását soha el ne ériék.

Mert ez áldott, drága haza a mi szülőföldünk,
akit áldva és imádva szívünkben köszöntünk.
Siratva a darbjait, miket elraboltak,
leik valaha e szent anya gyermekei voltak.

De ezt a szent, drága hazát darabokra törték,
így ez áldott ezer évet végleg meg is ölték.
Azért fáj, és vérzik e seb a lelkünk mélyén,
mert e haza nem lesz többé soha már egészben.

Kovács József

Egy vak lelkivilága

Csak egy Miatyánk
1882 gyönyörünket hozta el Ő
Hogy megszülte e hazának
Kodály Zoltánt szent fájának
Kecskemétnek szól e várás
Itt lesz majd az Isten áldás
Kodály Zoltán és Kecskemét
Így együtt lett áldott e lét
Hogy a csodás magyar zenét
A világnak hadd szórják szét.
Hogy a fülek, s a lelkek hallják
E kincseket mind ők kapják
A muzsika és dal szárnyán
Mind e magyar földről szállván.
Hogy dalolják 1000 évét
S ez imádott haza létét
S benne mindez áldott népét
Örömét és szenvedését.
Kiket a sors gonoszsága
Összetörte s szétdobálta
De lelkében mind egy maradt
Mert nem tudták megölni azt.
Áldva, Imádva e hazát
Mint Jézus az Isten atyát
De van itt még egy szentségük

Kodály Zoltánban zenéjük.
Mert őbenne egye haza
Nincsen eldobott darabja
Összetűzve e szentségbe
Örömet s bűt a zenébe.
Hol bű s gyönyör együtt dalol
S egymásba mint testvér karol
Meglélvén a rokonokat,
hozzájuk is járván sokat.
Hogy e gyökér szent maradjon
És el soha ne szakadjon.
Kodály Zoltán ez Istenünk
Aki szült és gyűjtött nekünk
Sok szép dalt és kórusokat
Daljátékokat és más fajokat.
Misét is szült e fajtáért
A föld minden magyarjáért
Hogy imával áldja fészket
Ezt az áldott 1000 évét.

Kuchta Csilla

Kívánok mindenkinek...

Kívánok mindenkinek sok szeretetet,
Békét és őszinte kedves embereket!

Kívánok mindenkinek jó egészséget,
igazi hitet és bátor merészséget!

Kívánok mindenkinek szívből jövő erőt.
Boldogságot, vidámságot felemelőt!

Kívánok mindenkinek boldog szerelmet,
ami nélkül senki szegényebb nem lehet!

Kívánok mindenkinek egy jó életet,
amit helyettetek senki más nem élhet!

Kívánok mindenkinek tiszta nagy szívet,
érjétek el szép álmaitokat, mindet!

Kuchta Csilla

Szeretnék...

Szeretnék ma szép verset írni,
kék füzetemet meg-megnézni.

Szeretnék gyönyörűen írni,
vágyamat, sorsomat kibírni.

Szeretnék Párizsba utazni,
Szajna partjain mutatkozni.

Szeretnék szép ruhát felvenni,
hosszú szoknyában díszelegni.

Szeretnék csak rád mosolyogni,
őszinte lelkemet megmutatni.

Szeretnék kicsit vidám lenni,
kedvemet gazdagabbá tenni.

Szeretnék okos nővé válni,
bölcs gondolatot megtalálni.

dr. Kunkli Tibor

A múlttá vált jövő

Ma is olyannak látott,
mint máskor,
így rátette kezét a kezemre.
Bizton tehettem,
mert nem változtam,
a szeretetét viszonztam.
Az emlékeink alapján bízva egymásban
mint ha más nem lenne e világban,
békés nyugalomban elmerülve
haladtunk a jövőbe.

A jövő múlttá válva ne hozzon olyan emléket,
mitől csorbul a bizalmunk,
üressé válik az ígélet,
háborgássá a nyugalomunk!

dr. Kunkli Tibor

Hogy vagyok?

Vagyok, mert Teremtett az ember életre, halálra,
és talán a halála után kegyelemből
a Jézus szerinti feltámadásra.

Magzatként és csecsemőként tanítás nélkül is sok
mindent tettem,
de, ha nem tanít anyám és apám, lettem volna
számukra idegen.
Amíg meg nem halhatok,
alakít az örökítő és egyéb anyag,
a múltból és az átéléssel szerzett tapasztalat.

Kutatom Isten akaratát,
mert szeretném tudni,
hogy megélem-e a halált,
hogy lehet eljutni
révbe érve,
az öröklétbe.

Most is tudom,
hogy anyagból vagyok,
s az anyag örök,
de nem okoz számomra örömet,
hogy halálom után
az engem alkotó atomok ismeretlen

formációba rendeződnek át.
Ha majd magamat minden anyaggal egyenrangú
létformának tartom,
és beszédnek tekintem az atomok és
a molekulák közötti kapcsolatot,
akkor már nem érdekel, hogy, hogy vagyok,
aggodalom nélkül meg is halhatok.
Tudhatom vagy hihetem,
hogy ezt elérhetem,
vagy erre az ember képtelen?

Nekem sem adatott,
hogy lássam,
a mindenségben hol vagyok.
Részeket rakosgatok,
hogy lássam,
amit nem láthatok,
a mindenséget megismert részekből
hiányosan kirakva,
a hiányzó részeket hittal pótolva.

Mennyi a hitem
és mennyi az ismeretem?
Építkezzek a múltból,
többet tudok a jövőmről,
de nem hozhatok annyit a múltból,
hogy mindent tudjak a jövőmről.

Mogyorósi Emília

Egyetlenem

Egyetlenem, drágám, szerelmesem!
Mit mondjak Néked Kedvesem?
Áldom az életet, hogy nékem adott?
Csak el ne vegye tőlem,
Mit Tőled kaphatok!
Szívembe zártam minden pillanatot.
Veled ébredek, ha felkel a nap,
S ha nyugovóra tér,
Veled alszom én.
Kedvesem, drágám, egyetlenem!
Maradj mindig énvelem!
Futnak az évek, s oly rövid az élet,
Mit mondjak még,
Kedveset, s szépet Neked?
Mondjam el százszor,
Hogy szeretlek Téged?
Elmondom Néked, ahányszor kéred!
Elmondjam Néked
Titkos gondolatom,
Vagy titkoljam el, ami bánt nagyon?
Egyetlenem, Drágám, Szerelmesem!
Mit mondjak Néked, Kedvesem?

Mogyorósi Emília

Sziklafal

Miért állsz oly keményen s ridegen?
Kegyetlen vagy és szívtelen.
Ledönteni Téged nem lehet,
Csak állsz oly némán, hidegen.
A lágy szellő lengedez,
Körülötted táncol
A langyos esti szél,
Te észre sem veszed:
Néked susog a nyári szél.
A szellő csak táncol,
S lengedez tovább,
Te észre sem veszed,
Mert kemény a szíved.
Tovaszáll a szellő,
Elfáradt a táncban,
Miért táncoljon tovább,
Ha minden hiába?
Énekli magában szomorú dalát,
Mit néked írt a szellő
Könnyező szemekkel.
A dalát már nem hallod,
Azt senki sem hallja,
Néked énekli csak...
Fájón, bánatában.

Nagy Vendel

Vak szerelem

Sötétbe nézek
Nem látlak Téged
Érzem a lélek
Érintését.

Elmúló évek
Örökre szépek
Belülről látom
Vetületét.

Lassuló szívvel
Remegő kézzel
Terád vetítem
Hevületét.

Színpadi létem
Hasonmás képem
Másra hagyom majd
Főszerepét.

Kóborló testem
Nehogy elveszen
Tereád bízom
Őrizetét.

Szívemmel látok
Újra felállok
Erőt adott a
Reménykedés.

Sötétbe nézek,
Nem látlak Téged
Érzem a szerelem
Bűvöletét.

Nagy Vendel

Táncosom, Te gyönyörű

FARSANG IDEJÉN ...vakon...

Táncoló lábak
Keringve szállnak
A szoknya perdül
Toppan a láb.

Kecses kéz lendül
Zeneszó csendül
Dobbanó lábam
Ne add alább.

Suhogó selyem
Omlik vállára
Kezemmel óvom
Csöpp derekát.

Mosolyog ajka
Két szeme sarka
Megersimogatom
barna haját.

Karomba tartva
Átérezem rajta
A szerelemnek
Bódulatát.

Tündöklő arca
Jól felnagyítja
A báli terem
Ragyogását.

Sudár alakja,
Víg jelmez rajta.
Farsangi bálon
Álarc takarja
Szép orcáját.

Fohász és ami utána jön

Áldassál, jó dicső bor! Józan létet kikergess!
Ha iszlak: eltölt mámor; torkom vizet ne keress!
Szőlőtőkék nedűje, te végtelen csábító!
Szomjúság bő oltója, erotikus vadító!
Fehér bogycók itala, fanyar és édes dallam,
Bacchus vörös patakja, vér-illatú esthajnal!
Megházasítanak: szódát adnak hozzád,
Lépésekben mérnek, s a Házmaster szól rám.
Zamatod édes méz, s ételt megízesíted,
Dió s gyümölcs ízű, majd' nyelvet megnyal minden.

Boros palackom üres, kupám szomjazva tátong,
Kapaszkodom mindenbe: vaj' ülök vagy még állok?
Szem-látomás gyötör, nehezedik tagom,
Kezem bizsereg most, hallom: jönnek hangok.
Szám összeragad jól, agyam valamit mond,
Kiáltanék egyet: tán én vagyok
King-Kong?
Iszok, míg még lehet: üveg üres, hideg ráz:
Igyak vizet talán? részeg tudat bök énrám.
Ki józanít engem most? kenyér borom felszívja,
Ha fekszem, s forgatom fóm, világot megmozdítja.

Obenaus Tamás

Szó, mely elvarázsol

Örömet okoz látni kék szemét,
Sűrűsödő haját, melyet már fésül,
Rafináltan gondolkozó eszét,
Lassan már, óh, egy igazi nő készül.

Elér mindent, mit ő nagyon szeret:
Rebegteti pilláit és mosolyog,
S úgy súgja: "Apuci" – ki csak csepeg,
És elfelejti: gyermeke rossz volt...

Én jöttem a varázslata során,
Mikor lábam kis karja átölelte.
Szeretet jött: pici s nagyon csodás.
Kemény szívem darabokban meglelte...

S eláll csobogó víg szavam tava
Mikor unokám szólít így: Papa!

dr. Orlicki Jánosné

Elmúlt a májusom

Zsenge, zöld levél, illatos virággal,
harmatos rétek bíbor hajnalával.
Rózsaszín felhőben hamvas ifjúságom
elhozza a májust, napsugaras álmom.

Gyöngyharmatos reggel, sok ezernyi csillám
táncot jár, ha a napsugár átöleli némán.
Beszél a csend! Oly sok szépet mesél.
Azt nem érti senki, csak te, meg én!

Kéz a kézben járunk, egymásra találtunk,
a húséget mindketten a szívünkbe zártuk.
E gyönyörű május oly hamar tovaszáll,
de itt a mese, szép nyár, ránk még szép jövő vár.

Édes tüzes mámor, sok boldog pillanat,
gyermekáldás vár ránk, nincs nálunk boldogabb!
Gyorsan szállnak az évek, telis-tele gonddal,
mögöttünk már a múlt, előttünk a holnap.

Kis gyermekből felnőtt lett már, mi nagyszülők lettünk,
sok szép májust felidézünk, szépkorúak lettünk.
A nyárnak is vége van már, hűvös szelek járnak,
hullanak a falevelek, messze-messze szállnak.

A fák hervadt lombjait megcsókolja a d r,
megpihenni szeretnének, de elsodorja a sz l.
Nincs mit tenni, ha menni kell, hát akkor menni kell,
ha jó a t l, fehér  gy n megpihenni,   visz el.

Pintérné Nagy Erzsébet

Szabadság

Hét év után hagytalak el Téged...
Elmúlt a szerelem? Akkor tévedsz!
Kerestem én a nagy szabadságot,
s bejártam érte a fél világot.

Elkerültek a régi barátok,
elmaradtak a nagy mulatságok.
Elmenekültem a világ elől,
magamra maradtam én legbelül.

Új képeim színei kiégtek...
Verseimben imádkoztam érted.
Hálátlan múltamat hátrahagyom,
a szürke ködből újra itt vagyok.

Kinek hite van, semmi sem nehéz annak,
s nem elérhetetlen az alázatosnak.
Ötven év múlt és ölelem a kedvesem...
mondtam: soha nem múlik el a szerelem!

Stolmár Barbara

Lelkessel nézlek

Törékeny hallásom, s figyelmem
némán újra, s újra feléd fordítom.
Néha kimondom mégis neved,
úgy érzem, hosszas század vagy olyankor.

Harminckét hónapja még úgy tudtam,
mint másokkal, mindent megtehetek,
miközben hangod hallgattam.
Szavakra, lopott betűkre helyeztelek egészen.

Szót, gondolatot kértem,
először írott úton meg is kaptam.
Egyszer, hirtelen nagy csend lett,
nem mondják miért, – túl messzire mentem. –

Kétségek közt mégis nagy bizodalommal,
követlek én létemben hangsorokkal,
eljön az idő, szó dallamra kelhet,
téged sok lélek megünnepelhet.

Stolmár Barbara

Nem felejték

Évekkel ezelőtt azt hittem,
semmi olyat nem tehetek,
melynek okán árulással,
múltak feledésével vádolhatnak engem.

Most, e kései esti órán
lám: meg kell értenem.
Igaztalanul tépik meg szívemet,
hazugság szilánkjával sebzik lelkemet.

Mennyi nap s éj telik még,
míg arcát mutatja feléjük fényes ég.
S akkor végül elfogadják,
ítéletük megsemmisült tévedés.

Szauer Gertrúd
Fény És Sötét!

Gyermekként még szivárványos
Volt az én világom
Szóttam tarka , szép álmokat
Színes lepkeszárnyon.
Láttam kéklő,cifra felhőt
Naplementét,csillagot,
Ám a sorsom egy rút csellel,
Tőlem mindent elrabolt.

Mára sötét lepel fedi,
A sok régi tájat,
Csak a hangok ösvénye az,
Amin lelkem járhat!
Gyermekeim kacagása,
Szegélyezi utamat,
Szavaikból,meséikből
Építünk ma várakat.

Mikor hajam dér csípi majd,
Idő eszi arcom,
Készülhet az útra szívem,
Nincs mi itt marasszon!
Ha hiányzom,verseimből
Idézz meg majd engem,
Így,a sok szép,tarka emlék
Megmarad szívedben.

Szauer Gertrúd

Múlt, Jelen, Jövő

Régen nagyanyáink,
Rongyabdával játsztak,
Odakünn a mezőn,
Csak mezítláb jártak.

Egyszerűen éltek,
Másra nem is vágytak,
Szülőket tisztelve,
Emelt fővel jártak.

A maiak szívében,
Már a Nett dörömböl,
Nem írnak, olvasnak,
Csak a zene bömböl!

Intelligens hűtő,
Munkás helyett robot,
A szülőknek bakfitty,
Gyerekeknek jogok.

Mi jöhet még? Kérdem,
Utazás a Holdra?
Csak a szereteten,
Ne essen így csorba!

Robotszem, robotkéz,
Gép, hová csak nézek
De csakis élő szívben,
Lakhat igaz lélek!

Erős hittel

A lélek boldog nyugalma beteljesül,
Mikor egymásra lel szív és elme,
E két erő vágyak tengerébe merül,
Találva alkotó értelemre.

Mi történés volt, abból bölcsen tanulva,
Engedve fantáziát szabadon,
És nem sóbálványként ridegen megállva,
Mélán rágódva üres szavakon.

Tudod, a jelen, mindenkor csak az örök,
A pillanat létezik igazán,
A ma valójával szövetséget kötök,
Nem ülve az unalom magasán.

Közel a jövődő, benne a bizalom,
Melynek léte ifjú, múlhatatlan,
Melyet fel nem őröl emésztő ártalom,
S nem vész el az idő homályában.

A mérhetetlen időben magad látod,
Hogy utadon lelki szemed vezet,
Múltból okult Jelenben Jövőd álmodod,
Sorsoddal hittel szorítasz kezét.

Terhes Gábor

Az igazi alázat

Csodálattal kigyúl benső fényességed,
Léted útján lendületes minden lépted,
Hív az idő maradandó alkotásra,
Elragad már fantáziád szabadsága.

Tanítva áll előtted a történelem,
Szépnek s jónak ismerete szent kegyelem,
Gyökértelen nem lesz léted ezek által,
Égi erő száll majd reád áldásával.

Vigyázod, és nem tékozlod talentumod,
Tiszta szívvel kincsedet a mának adod,
Lelked felnéz támogató Teremtődre,
Hálás szívvel tekintesz az Anyaföldre.

Holnap titkon arannyá lesz minden műved,
Bennük léssen örökítvén tükörképed,

Mindenséged bércek felett szálló madár,
Könnyű szívvel Csillagok közt szabadon jár.

Ám nem fal fel hiúságnak átkos férge,
S nem vágyol majd felesleges büszkeségre,
Lelki éték mindaz, amit magadból adsz,
Emberségben szépnek, jónak útján maradsz.

T. Nagy Anna

Én csak hallottam

Én már százszor hallottam 56 borzalmait,
jeltelen sírokba temették holtak halmait;
de azt nem élhettem át, bár nem is szeretném,
hogymilyen volt ez élesben, magyar nép!

Sokan harcoltak a magyar fennmaradásért,
sokan pusztultak a lázadás okán,
s mily sok mindent képesek megtenni az országért!
És mi csak ámulunk a bátor csodán.

Hiszen mi csak élünk itt, s nem kell semmit sem
tennünk,
magyar hazánkat mindig megvédenünk,
mi csak éldegélünk, s sírunk azok felett,
akiknek temetésében nem volt tisztelet.

Magyarország megsínylette az 56-ot,
és az utána következő időszakot,
tankok érkeztek, lángszórókból tűz terjedt,
és puskadörrenéstől volt hangos a terep.

T. Nagy Anna

Najima (Csillag)

Najima, te, fényes, égen lebegő jelenés,
évszázadokon át ragyoghatsz még!
De én, ki halandó porhüvelybe vagyok zárva,
csak egy ideig járok-kelek e világba:

Vigyázd lépteim, az este messzi távolából tekintve
felém,
s korunkat tekintve választ el minket több ezredév;
de nem bánom, mert ősi bölcsesség ül meg
a szíveden,
s ha elporladnál, hagyod emlékként magad,
okosságul hős nemzeteinknek.

Mert egyszer te is elhalsz, aláhull finom porod;
mely az ég ölén még előbb csak forrongott;
de most mint leszakadt szárnyai Ikarusznak,
kihűlt maradványaid petyhüdtlen aláhullnak.

Mert te sem élhetsz örökké, hiába, hogy ezrek kínját
láttad már,
tudom, hogy a világűr némaságát örömmel
hallgatnád,
de tested szemcséit fújja a lég szerte,
s fényed eltűnik nagyon-nagyon messze.

Mikor már nem világítasz többé, nem szórod szét
fényedet,
akkor fog véget érni halhatatlannak hitt életed;
mikor ezek megtörténnek, véglegesítve
azt, amit elmondtam, neked segítve.

Mert te talán csak egy kődarab vagy az égen,
de többet jelentesz ennél nékem;
mert hamvaidat örökké őrizném, s nem csak tiedet,
hanem az összes elpusztult csillagét, mely e Földre
esett.

A vak halad

A vak halad, karja nagy
kardja az aszfaltra csap, csap.
Nagy harc a vaknak a park,
s kardja csap csap, halad...

A park arany, a hajnal
a tavaszt adja, smaragd angyal a tavasz,
s ravasz harmattal aranyra marja a falakat a nap.
Csak halad a vak a parkban,
kardja csap, csap, kalapja barna.

A parkban lankadt almafa, s alatta avar,
a vak halad az avarban,
kardja agyagba ragad, avarba tapad.
Nagy harc a vaknak a park,
a karddal...

A parkban alantás alak,
hasal a pad alatt,
rajta a sapka szakadt,
haja varacskba rakva.
A vak arra halad,
s kardja alatt,
a kanyarban az aszfalt csattan,
arannyal rakva a napban.

A parkban patak van,
patakban aranyhal csapat csal aranyat a napnak,
s a kard a latyakban halad
a vakkal, s a latyak
talpa alatt van.
kardja a saras patakba tapad, ragad
csak halad a vak.

A parkban a tavasz,
smaragd angyala a napnak,
s a kanyarban,
a vak kacag a napnak.
Arca agyag,
rajta ablaka vak, s kacag,
Csak kacag a napnak,
a hajnalnak, s a parknak.

S a kanyarban,
jaj, jaj, az aszfaltra
nagy gally van rakva.
S a vak hasal,
hangja halk,
jajaj, jajaj,
kardja a gallyra ragadva,
karja a gally alatt,
S ajka azzal,
Az aszfaltba harap...

Tóth Enikő

Szemkontaktus helyett

Távol ég a szikra lángja,
nem gyúl már ki szép szemedben,
bárki hiába is várja,
megfakult ez életedben

Árnyvilágok cifra mása,
lélekhez ér e a lélek?
Sorsnak szövevényét ásva,
nem kutatok már nem félek!

Két szememben égi lángok,
mégis élnek álmképben,
s azt, hogy arcod tisztán látom,
képzeletem hozza éppen!

Így szemünkben fény a lélek,
mindig hódoljon a mának,
s hogy ez így maradjon, kérlek,
adjuk a harmóniának...

Varga Gábor

BalatonBoglár

Fájdalom szívemben utánad Balaton és Boglár
Nem jött még s nem múlt el új tavasz azóta és új
nyár

Most már a tovatúnt időkre szívesen tekintek
úgy is ha nem mondtam igazán kedveset senkinek

Agyamban szüntelen sorjáznak számos szép emlé-
kek
olyanok is azért amelyek bánatot idéznek

És vannak olyanok melyekre talán nincs is mentség
ilyen egy előlem sötétben elsuhant Jelenség

De mégis szüntelen remélem s egyre csak azt
várom
hogy kisüt még a Nap s újra hív magához Boglárom

Vargáné Kapa Veronika

**Búbánat völgye –
egy régi szeptember**

Ködhajad leengeded,
lágyszálait őszi szél kuszálja,
Kerek-tó szemedben
ki nem mondott szavak zöldes árnya.
Melledben szarvasbőgés
bársony hangján búgnak fel a vágyak,-
szelíd öledbe pihenni
őzek, magányos vén sasok járnak...

Vargáné Kapa Veronika

Fekete fényben

Arcom fekete fényben fürdik,
a nap aranyló színe elhagyott –
vak vagyok...

Már nem látom az illatos rózsa
bíborba hajló szirmait,
csak kezemmel érzem finom bársonyát.

A fák, jaj, csodálatos fáim
már csak otromba, szürke óriások,
a harmatcsepp sem ragyogja vissza
szemembe az egész világot.

Fák, erdők, virágok,
szélben hullámzó búzamező...
Csak álmaim kárpitján
jelennek meg néha még
e halovány képek,
ebből gondolom, hogy még élek...

Vártam, reméltem, ha körülöttem,
s bennem mélyül a sötét, legalább
a Te arcod beragyogja majd lelkem,
s utat mutat Hozzád, Istenem. De nem...

Add hát kérlek időmet – ha van még belőle –
olyannak, ki helyettem kimenne
a pacsirtáktól hangos, harmatos mezőre,
szemét megfürdetné a pipacsok
vöröslő tengerében, megölelné fáimat
és megcsodálná imádott hegyeimet!

Egyre mélyebb a sötét.
Botorkálok a világban, s itt, legbelül.
Várom Rád, Istenem, hogy jössz,
és megfogod a kezem...

Tartalomjegyzék

Pintéerné Nagy Erzsébet: Memoár	7
dr. Rác J. Zoltán: Átkelés az életen	10
Berta Edina: A Fény az időben	12
Bieber Mária: Időtlenség	13
Szabó István: Még Ma Is	15
Rózsa Dezső: Ima a vak emberhez	17
Bieber Mária: A kép hátoldala	19
Berta Edina: Pontokból olvasva	20
Szabó István: Emlék és valóság	21
Varga Gábor: Madárijesztő	23

Albert László: A vadász	26
Albert László: Életút	28
Balláné Lauffleur Erzsébet Anna: Köszöntő	29
Fazekas Géza: A tízparancsolatból	31
Fazekas Géza: Magamról	33
Gergye Imre: Megint ősz	35
Gergye Imre: Vakság	36
Hertmann László: Soha többé!	37
József Tibor: Halmazok	39
József Tibor: Időben	40
Kovács József: Ábrándos képzelgés	41
Kovács József: Egy vak lelkivilága	43
Kuchta Csilla: Kívánok mindenkinek...	45
Kuchta Csilla: Szeretnék...	46
dr. Kunkli Tibor: A múlttá vált jövő	47
dr. Kunkli Tibor: Hogy vagyok?	48
Mogyorósi Emília: Egyetlenem	50
Mogyorósi Emília: Sziklafal	51
Nagy Vendel: Vak szerelem	52
Nagy Vendel: Táncosom, Te gyönyörű	54
Obenaus Tamás: Fohász és ami utána jön	56
Obenaus Tamás: Szó, mely elvarázsol	57

dr. Olicki Jánosné: Elmúlt a májusom	58
Pintérné Nagy Erzsébet: Szabadság	60
Stolmár Barbara: Lelkimmel nézlek	61
Stolmár Barbara: Nem felejték	62
Szauer Gertrúd: Fény És Sötét!	63
Szauer Gertrúd: Múlt, Jelen, Jövő	64
Terhes Gábor: Erős hittel	66
Terhes Gábor: Az igazi alázat	67
T. Nagy Anna: Én csak hallottam	68
T. Nagy Anna: Najima (Csillag)	69
Tóth Enikő: A vak halad	71
Tóth Enikő: Szemkontaktus helyett	73
Varga Gábor: BalatonBoglár	74
Vargáné Kapa Veronika:	
Búbánat völgye – egy régi szeptember	75
Vargáné Kapa Veronika: Fekete fényben	76